

10 e Kamer

Nr. 841/03
VAN HET PARKET

Nr. 97509
VAN HET ARREST

Het Hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

12 oktober 2006

not. 66.75.388/98/7 van het Openbaar Ministerie tegen:

1.Nr. , schooldirecteur,
geboren , wonende te

2.Nr. , met maatschappelijke zetel te
, identificatienummer

Verdacht van:

te

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

vanaf 25 maart 1997 geformuleerd in de artikelen 42 § 1, 1°, 66, eerste, tweede en vijfde lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en in of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken,

herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd)

de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen 1 en 2 thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening,

- *feiten vanaf 1 mei 2000* strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 de bij artikel 99 § 1,1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken

in casu:

De eerste:

A. op een niet nader te bepalen data, in de periode vanaf 1 oktober 1997 tot en met 30 november 1997, meer bepaald:

het plaatsen van een containergebouw, groot 6 meter x 18 meter, niet te beschouwen als een werfcontainer of bouwketen, vermoedelijk dienstig als kantine en/of bergplaats voor toebehoren bij hondentraining

De eerste en de tweede

vanaf 2 juli 1999, namelijk de datum van inwerkingtreding van de wet op de strafrechtelijke aansprakelijkheid van rechtspersonen:

B. vanaf een niet nader te bepalen datum in de periode vanaf 1 oktober 1997 tot en met 30 november 1997 (periode van het oprichten van de constructie) tot en met de dag der dagvaarding

de in sub A omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben met de omstandigheid dat de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A en B de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van eenzelfde misdadig opzet zodat de verjaring van de strafvordering slechts een aanvang neemt op de datum van het laatst gepleegde feit, namelijk de dag der dagvaarding;

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 25 juni 2003, 17de kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

1. Nopens de strafvordering:

Verbeterd zoals hiervoor vermeld de tenlastelegging B als volgt:

in hoofde van de 1° beklaagde:

"vanaf een niet nader te bepalen datum in de periode vanaf 01.10.1997 tem 30.11.1997 (periode van het oprichten van de constructie) tot en met 17.09.2002 (de dag der dagvaarding)"

in hoofde van de 2° beklagde:

"vanaf 02.07.1999 (datum van inwerkingtreding van de wet op de strafrechtelijke aansprakelijkheid van rechtspersonen) tot en met 17.09.2002 (de dag der dagvaarding)"

in hoofde van de 1° beklagde:

Veroordeelt deze beklagde wegens de tenlasteleggingen A en B samen tot een geldboete van € 100, vermeerderd met 40 opdecimen, € 500 bedragende.

Verstaat dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, de uitgesproken geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van 1 maand.

Overwegende dat de veroordeelde nog geen veroordeling heeft ondergaan tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan 12 maanden en dat men hopen mag dat hij zich voortaan niet meer zal misdragen, gelast Gedurende een termijn van 3 JAAR, gewoon uitstel van de tenuitvoerlegging van:

- van € 50 van de uitgesproken geldboete van € 100, vermeerderd met 40 opdecimen, € 250 bedragende; de vervangende gevangenisstraf voor het gedeelte van de geldboete met uitstel verleend, bepaald zijnde op 15 dagen.

in hoofde van de 2° beklagde:

Veroordeelt deze beklagde wegens de tenlastelegging B tot een geldboete van € 133,33, vermeerderd met 40 opdecimen, € 666,65 bedragende.

In hoofde van beide beklagden:

Spreekt bovendien de verplichting uit om een bedrag van € 10, vermeerderd met 40 opdecimen, € 50 bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, namelijk 1 x deze bijdrage lastens elke beklagde.

Legt ieder der veroordeelden bovendien een vergoeding op van € 25.

Veroordeelt de beide beklagden solidair tot de kosten van deze instantie, aan de zijde van het Openbaar Ministerie in hun geheel begroot op de som van € 22,50. Kosten ondeelbaar veroorzaakt door de bewezen verklaarde betichtingen.

2. Nopens de herstel vordering:

Stelt uitdrukkelijk vast dat een herstelmaatregel werd geformuleerd met betrekking tot het perceel gekend als een deel van
gelegen te , kadastraal gekend ,

Dienvolgens, beveelt aan 1° en 2° beklagde over te gaan tot herstel van de plaats in haar oorspronkelijke toestand conform de vordering daartoe van de gemachtigde ambtenaar (thans de stedenbouwkundig inspecteur) d.d. 09.02.2000 (stukken 35 en 36 strafdossier);

Bepaalt de termijn voor de uitvoering van de herstelmaatregel op 6 maanden vanaf de dag waarop onderhavig vonnis in kracht van gewijsde zal zijn getreden;

Zegt voor recht dat, na het verstrijken van deze termijn van uitvoering, op vordering van de stedenbouwkundig inspecteur, door elke veroordeelde een dwangsom verschuldigd zal zijn van € 49,58 per dag vertraging in de tenuitvoerlegging van de voormelde herstelmaatregel;

Beveelt dat, voor het geval de plaats niet binnen de door de rechtbank gestelde termijn in haar vorige staat wordt hersteld, de stedenbouwkundige inspecteur ambtshalve in de uitvoering ervan kan voorzien overeenkomstig hetgeen is bepaald in art 153 van het Decreet van 18.05.1999 houdende de Organisatie van de Ruimtelijke Ordening.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 8 juli 2003 door de eerste beklaagde.
- 8 juli 2003 door de tweede beklaagde.
- 8 juli 2003 door de lasthebber ad hoc.
- 10 juli 2003 door het Openbaar Ministerie tegen beide beklaagden.

*

*

*

Het Hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:

de eerste beklaagde in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door meester , advocaat aan de balie te ,

meester , advocaat aan de balie te lasthebber ad hoc van tweede beklaagde, in haar middelen van verdediging,

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van ; advocaat-generaal.

*

*

*

1. De beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Zij zijn ontvankelijk, met uitzondering van het tweede beroep op 8 juli 2003 aangetekend door mr. : in haar hoedanigheid van lasthebber ad hoc voor :

(stuk 35). : tekende dezelfde dag reeds eerder op ontvankelijke wijze beroep aan voor en namens dezelfde partij (stuk 34). Dat in deze akte haar hoedanigheid van lasthebber ad hoc niet is vermeld is hierbij zonder belang. Het tweede beroep is bij gebrek aan belang niet ontvankelijk. Deze partij dient de kosten van dit tweede beroep te dragen. Over dit alles werd op de terechtzitting van het Hof van 15 september 2006 tegenspraak gevoerd.

2. Het Hof is van oordeel over alle nodige gegevens te beschikken om zonder enig uitstel te kunnen beslissen over de publieke vordering. Geen enkel stuk waarvan volgens de beklaagden de neerlegging zou moeten worden gevraagd aan het Openbaar Ministerie is voor deze beslissing relevant of nodig. Hiertoe is evenmin enige andere onderzoeksmaatregel nodig of nuttig.

3.1. Het onder A aan de eerste beklaagde te last gelegde feit is nog steeds strafbaar; het maakt thans een inbreuk uit op art.99 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.146 eerste lid 1° en 3°, derde en vierde lid, 147 en 149 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999), zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999, 26 april 2000, 13 juli 2001, 8 maart 2002, 19 juli 2002, 4

juni 2003, 21 november 2003, 7 mei 2004, 22 april 2005 en 10 maart 2006, hierna genoemd DORO.

3.2. Het artikel 146, 3° lid van het DORO, zoals gewijzigd door artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003, in de mate dat het niet vernietigd werd door het Arbitragehof bij arrest nr. van 19 januari 2005, bepaalt dat het misdrijf van in stand houden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Ingevolge art.2 lid 2 Sw. dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

Het onder de telastlegging B, zoals door de eerste rechter verbeterd, aan beide beklaagden te last gelegde misdrijf van in stand houden is in casu niet langer strafbaar. De handelingen en werken zijn immers gelegen in een gebied voor verblijfsrecreatie, geen kwetsbaar gebied in de zin van art.146, 4°lid DORO. De opheffing van het strafbaar karakter van het te last gelegde misdrijf heeft het verval van de er op steunende strafvordering tot gevolg.

4. De strafvordering met betrekking tot de telastlegging A is niet vervallen door verjaring. De constructie werd niet opgericht vóór de ontvangst van de brief van de burgemeester van gedateerd op 3 oktober 1997 (stuk 22). In de meest gunstige veronderstelling voor de beklaagde werd het misdrijf gepleegd op 4 oktober 1997. De verjaringstermijn werd regelmatig gestuit door de betekening op bevel van de procureur des Konings van de dagvaarding op 17 september 2002. Sedertdien zijn minder dan vijf jaren verstreken (art.21 Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering).

5. Uit stuk 2 in kapt 1, het proces-verbaal van 18 februari 1998 van toen politieagent - hoofdbrigadier, blijkt genoegzaam dat , die de vastgestelde inbreuk beschrijft in een document van 30 januari 1998 genaamd "beschrijvende staat van de werken en handelingen" (stuk 1/3), gemachtigde ambtenaar van de gemeente Wetteren was; hij was krachtens het toen geldende art.69 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996 hiertoe bevoegd. Het gegeven dat die hoedanigheid in het document niet uitdrukkelijk is vermeld tast de bewijswaarde ervan als inlichting niet aan. Er is geen reden om het stuk of enig ander stuk uit het beraad te weren. Bovendien is er geen reden om te twijfelen aan de door deze ambtenaar vermelde zintuiglijke waarnemingen. De eerste beklaagde betwist overigens de oprichting van de constructie waarop de telastlegging A betrekking heeft als zodanig niet.

6.1. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het Hof is de telastlegging A, zoals nader omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding, lastens de eerste beklaagde bewezen.

6.2. De constructie betreft geen "werfcontainer" in de gebruikelijke zin van het woord. Het gaat immers niet om een tijdelijke constructie bij een bouwwerf; er is of was geen bouwplaats of -werf en meteen kan ook geen sprake zijn van werfcontainer, een vorm van bouwketen. Uit het huurcontract en het gebruik dat van de constructie werd gemaakt blijkt dat het van in de beginne zo is dat de constructie bestemd was als kantine, met wat er gebruikelijk bij hoort.

Het gaat wel degelijk om een vaste inrichting voor de oprichting waarvan een voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen was vereist. De brief van de burgemeester van 3 oktober 1997 waarin deze meldt dat het college "akkoord is met het plaatsen van een werfcontainer", kan om die reden niet als zodanig beschouwd worden; de brief voldoet overigens manifest geenszins aan de vereisten van een bouwvergunning, thans stedenbouwkundige vergunning genaamd.

6.3. Dat het om een constructie gaat die met het oog op de stabiliteit steun vindt op de grond en bestemd is om te blijven staan blijkt uit de gegevens van het dossier. Zij tonen aan dat het gaat om zes tot één geheel naast elkaar geplaatste containers uit geprofileerde staalplaat, geplaatst op betonblokken steunend op de grond, waarop een buitenbekleding is aangebracht, waarin deur- en vensteropeningen zijn aangebracht, waarover één plat dak is tot stand gebracht, die binnenin is onderverdeeld door houten wanden en die een kantine, een keuken, een klein secretariaat en toiletten omvat. Het gaat manifest om veel meer dan wat de beklaagden steevast in strijd met de evidentie "een verplaatsbare container" blijven noemen.

6.4. Het antwoord op de vraag of de constructie al dan niet voor vergunning in aanmerking kwam is voor de beoordeling van de schuldvraag niet relevant, vermits in de periode vóór of tijdens de periode waarop deze telastlegging betrekking heeft nooit een vergunning werd bekomen. De wettigheid van de weigeringsbeslissingen dient het Hof niet te onderzoeken omdat, zelfs zo de vergunning ten onrechte zou zijn geweigerd, dit nog niet betekent dat in de betrokken periode de vereiste vergunning voorhanden was.

Overigens kan volledigheidshalve worden aangestipt dat de vergunning verleend op 24 april 2004 door de bestendige deputatie niet aantoonde dat de eerdere weigeringsbeslissingen onwettig waren, vermits deze vergunning "voorwaardelijk" is in de zin dat is voorgeschreven dat de buitenwanden dienen te worden afgewerkt met houtbekleding in donkere kleur en dat een volwaardig dicht groenscherm dient te worden aangebracht.

6.5. handelde ter zake door het persoonlijk toedoen van de eerste beklaagde. Het is hierbij niet relevant of dit desgevallend mede geschiedde door het persoonlijk toedoen van andere leden van het bestuur van de rechtspersoon.

Ten tijde van de oprichting van de constructie was de eerste beklaagde eerste ondervoorzitter en secretaris van de raad van beheer van de . Uit het geheel van zijn verklaringen in het dossier blijkt dat hij zorgde voor de oprichting van de constructie; hij was duidelijk de man die binnen de rechtspersoon (mede) besliste tot oprichting van de constructie en (mede) verantwoordelijk was voor het bekomen van nodige toestemmingen en vergunningen. Hij bevestigt in conclusies overigens dat hij steeds "in opdracht en namens de /" handelde. Hij kan dan ook wel degelijk persoonlijk strafrechtelijk aansprakelijk gesteld worden.

6.6. Wanneer het decreet, zoals te dezen, geen aanduiding nopens het moreel element bevat, volstaat het bewust en vrijwillig handelen. Dat van

dit laatste sprake is wordt verondersteld bij het plegen van de materiële handeling, die als de uiting van de vrije en bewuste wil van de eerste beklaagde moet worden aangezien, nu hij het bestaan van een schulditsluitingsgrond, zoals overmacht of onoverkomelijke dwaling, of van een rechtvaardigingsgrond, zoals noodtoestand, niet enigszins geloofwaardig maakt.

In plaats van (mede) de oprichting van de constructie te bewerkstelligen, had hij zich hiervan in zijn voormelde hoedanigheid moeten onthouden zolang de vereiste vergunning hiertoe ontbrak. De eerste beklaagde handelde in strijd met wat een normaal zorgvuldige en vooruitziende persoon, geplaatst in dezelfde feitelijke omstandigheden, zou hebben gedaan.

7.1. De straf thans voor het misdrijf bepaald verschilt van die welke ten tijde van het misdrijf was bepaald; gelet op hetgeen is voorgeschreven in art.2, al.2 van het Strafwetboek past het Hof de minst zware straf toe, zijnde deze bepaald in voormeld coördinatiedecreet betreffende de ruimtelijke ordening van 22 oktober 1996.

7.2. Een veroordeling ter zake is voor de eerste beklaagde niet van aard enige sociale reclassering in het gedrang te brengen, noch een sociale declassering mee te brengen. Het Hof gaat daarom niet in op de vraag tot opschorting van de uitspraak van de veroordeling.

7.3. Deze beklaagde heeft wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht.

Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen heeft hij door het niet vergund oprichten van de op zich landschappelijk storende constructie (zie de beslissing van de bestendige deputatie van 22 april 2004) totaal ondergeschikt gemaakt aan het belang van de vereniging en, onrechtstreeks, ook aan zijn eigen belang.

Slechts een omvangrijker effectieve geldboete zoals hierna bepaald vormt daarom een passende bestraffing, van aard hem te doen inzien dat hij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dient te houden. In het voordeel van deze beklaagde houdt het Hof hierbij rekening met de ruime termijn verstreken sedert het tijdstip waarop het misdrijf werd gepleegd.

7.4. Het Hof houdt bij de bestraffing tevens rekening met het feit dat het misdrijf na 31 december 1994 werd gepleegd en vóór 1 januari 2002. De toepassing van artikel 5 van het Decreet van 7 december 2001 (B.S. 28 december 2001) tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving, in werking getreden op 1 januari 2002, zou een beperkte verhoging van de straf meebrengen. Krachtens de regel van de niet retroactiviteit van de strengere strafwet, uitgedrukt in art.2, 2° lid van het Strafwetboek en art.15.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1983) mag het Hof deze bepalingen hier dan ook niet toepassen. De geldboete dient te worden vastgesteld overeenkomstig de mildere strafwet van toepassing op het tijdstip van de feiten. Zij dient wel te worden uitgedrukt in euro door verhoging van het bedrag met 1990 opdecimes, deling door 40,3399 (E.G. Verordening nr.974/98 van de Raad van 3 mei 1998 en de door de Raad in E.G. Verordening 2866/98 van 31 december 1998

vastgestelde omrekeningskoersen) en afronding op de tweede decimaal (art.5 E.G. Verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997 en art.3 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro).

7.5. De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders dient te worden bepaald op € 25, te vermeerderen met 45 opdecimen tot € 137,50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Dit geldt ook voor de vaste vergoeding verschuldigd krachtens de Wet van 1 juni 1849 over de herziening der tarieven van de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij art.71 van de Wet van 28 juli 1992 houdende fiscale en andere bepalingen, die in toepassing van art.1 van het K.B. van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, dat art.91, 2° lid van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken wijzigt, € 25 bedraagt.

8.1. De toenmalige gemachtigde ambtenaar vordert in zijn brief van 9 februari 2000 het herstel van de plaats in de vorige toestand door de afbraak en de verwijdering van het gebouw van 6 m op 18 m gevormd door de containers.

Deze vordering wordt van rechtswege verder gezet door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur (art. 198 DORO).

Zij is niet alleen gesteund op het hiervoor lastens de eerste beklaagde bewezen verklaarde misdrijf omschreven in de telastlegging A, maar ook op het aan beide beklaagden te last gelegde misdrijf omschreven in de telastlegging B. De opheffing van het strafbaar karakter van dit laatste misdrijf brengt niet mee dat, voor zover bewezen, de instandhouding, die strafbaar was in de periode waarin zij plaatsvond, niet langer de grondslag zou kunnen uitmaken van een herstellvordering, noch dat het Hof zijn bevoegdheid zou verliezen om er over te oordelen, nu zij voor de strafrechter werd ingesteld op een ogenblik dat de instandhouding nog strafbaar was.

Gelet op de gegevens van het dossier en de behandeling op de terechtzitting van het Hof is bewezen dat de beide beklaagden zich ook schuldig maakten aan het in stand houden van de wederrechtelijk opgerichte constructie in de onderscheiden periodes vermeld in de telastlegging B zoals terecht verbeterd door de eerste rechter. Hiertoe kan ook verwezen worden naar de motieven hiervoor onder randnummers 6.2 tot en met 6.6 vermeld. Op geen enkel ogenblik tijdens de betrokken periodes werd een einde gesteld aan de wederrechtelijke toestand of was er sprake van een regularisatie overeenkomstig een daartoe verleende vergunning.

8.2. Opdat de herstellvordering ontvankelijk zou zijn is niet vereist dat de beklaagden er eerder kennis van kregen of eerder in gebreke werden gesteld. De vordering is aanhangig gemaakt door betekening van de oorspronkelijke dagvaarding en de beklaagden hebben er tegenspraak over kunnen voeren.

Wanneer de vordering tot herstel van de plaats in de vorige toestand tijdig is ingesteld, dit is voor de verjaring van de strafvordering, loopt de verjaring niet meer totdat door een in kracht van gewijsde gegane beslissing het geding beëindigd is.

Het "advies van _____" is geenszins vereist voor de ontvankelijkheid en een eventuele inwilliging van de herstellvordering en het herstel kan worden bevolen aan een veroordeelde die geen eigenaar is van het goed. De scheiding van de machten verzet er zich tegen dat het Hof zich in de plaats van het bestuur zou stellen door te kiezen voor een meerwaardevordering.

8.3. De herstellvordering is niet alleen gesteund op de strijdigheid met de bestemmingsvoorschriften, die inderdaad blijkbaar niet meer geacht wordt aanwezig te zijn, maar ook op de overweging: "de containers zijn op zich en hebben voor deze omgeving een visueel storend karakter; zij kunnen (...) om esthetische (...) redenen niet worden aanvaard". Deze motivering is niet vreemd aan de ruimtelijke ordening of steunt niet op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is; zij is op zich toereikend om het herstel van de plaats in de vorige toestand te vorderen.

8.4. Op 22 april 2004 heeft de bestendige deputatie van de Provincieraad van _____ bij niet bestreden beslissing een stedenbouwkundige vergunning afgeleverd voor de wederrechtelijk gebouwde constructie, waarop de bewezen verklaarde telastleggingen betrekking hebben. Deze door het Hof wettig bevonden regularisatievergunning brengt evenwel niet mee dat de herstellvordering zonder voorwerp zou zijn geworden. Zij brengt mee dat het Hof, rekening houdend met de eventueel opgelegde voorwaarden, moet nagaan of het herstel nog moet worden bevolen, en in welke mate. Zolang geen regularisatie van de onwettige toestand conform de regularisatievergunning, in voorkomend geval door het verrichten van de daartoe nodige werken, is uitgevoerd, moet het gevorderd herstel worden bevolen. De vergunning wordt afhankelijk gemaakt van het naleven van de dubbele voorwaarde dat "een volwaardig dicht groenscherm wordt aangebracht en de wanden van de containers met een houtbekleding van donkere kleur worden afgewerkt". Uit de verwijzingen in de motivering van de beslissing van de bestendige deputatie blijkt het te gaan om een volwaardig dicht groenscherm in streekeigen planten rondom de constructie.

Uit de voor het Hof neergelegde foto blijkt dat de wederrechtelijk opgerichte constructie niet is afgebroken en dat de houtbekleding in donkere kleur inmiddels werd aangebracht. Het blijkt evenwel niet en het wordt evenmin aangevoerd dat het volwaardig dicht groenscherm zou zijn aangebracht. Derhalve dient het herstel nog te worden bevolen in de hierna vermelde mate.

8.5. De gemachtigde ambtenaar, thans de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, vordert in de bijlage aan zijn brief van 9 februari 2000 de niet-nakoming van het bevel tot herstel in de vorige toestand te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

Gelet op het talmen van de beklaagden om tot het herstel over te gaan wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklaagden om hiertoe in de mate zoals hierna bepaald zelf over te gaan.

De ruime termijn welke hen hiertoe nog wordt verleend brengt mee dat er geen reden is om bij toepassing van art.1385 bis laatste alinea van het

Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelden pas de dwangsom zullen kunnen verbeuren.

**OP DEZE GRONDEN,
Het Hof, rechtsprekend op tegenspraak,**

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald,
38, 40, 50, 66, 100 Strafwetboek,
162, 190, 194, 211 en 211 bis Wetboek van Strafvordering,
2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,
1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003,
28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, artikel 23 van het KB van 19 december 2003 en artikel 1 van het KB van 31 oktober 2005,
91 al. 2 van het K.B. van 28 december 1950 zoals gewijzigd door artikel 1 van het K.B. van 23 december 1993,
1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,
24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken 1385 bis en ter Ger.Wb.,

beslissend met eenparige stemmen:

verklaart het tweede beroep aangetekend door mr. _____ op 8 juli 2003 (stuk 35) niet ontvankelijk en veroordeelt _____ tot de kosten van dit beroep, begroot op € 36,14,

verklaart de overige beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend:

wijzig het bestreden vonnis als volgt:

verklaart de strafvordering tegen de eerste en de tweede beklaagde met betrekking tot de telastlegging B vervallen door de opheffing van het strafbaar karakter van het misdrijf,

veroordeelt de beklaagde _____ wegens het misdrijf omschreven in de telastlegging A tot een geldboete van € (150, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 743,68 of een vervangende gevangenisstraf van één maand,

legt de eerste beklaagde de verplichting op een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders,

veroordeelt de eerste beklaagde tot betaling van de vaste vergoeding van € 25,

beveelt aan elke beklaagde over te gaan tot het aanbrengen van een volwaardig dicht groenscherm in streekeigen planten rondom de constructie bestaande uit zes containers nader vermeld in de oorspronkelijke dagvaarding binnen een termijn van 18 maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

beveelt dat voor het geval dat de plaats niet wordt hersteld binnen voormelde termijn door het aanbrengen van een volwaardig dicht groenscherm in streekeigen planten rondom de constructie de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van _____ van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen is bepaald in art.153 DORO,

zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur door elke veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 10 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van 18 maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

zegt voor recht dat de veroordeelden zich van de verplichting tot het aanbrengen van een volwaardig dicht groenscherm in streekeigen planten rondom de constructie kunnen bevrijden door de plaats in de vorige toestand te herstellen door de afbraak en het verwijderen van de constructie bestaande uit zes containers binnen een termijn van 18 maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

veroordeelt de eerste beklaagde tot de kosten in beide aanleggen gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie, met uitzondering van de kosten van de dagvaardingen betekend aan de tweede beklaagde en de hiervoor ten laste van de tweede beklaagde gelegde kosten; begroot de kosten waartoe de eerste beklaagde wordt veroordeeld op € 117,78 in eerste aanleg en op € 127,69 in beroep, vaststellend dat zij ondeelbaar werden veroorzaakt door het bewezen verklaarde misdrijf,

veroordeelt de tweede beklaagde tot de helft van de kosten van de haar betekende dagvaardingen; begroot in het geheel op € 7,35 in eerste aanleg en op € 8,39 in beroep, zegt dat de overige helft van deze kosten ten laste van de Staat blijft.

Kosten:

Afschriften:	48,45
Opstelrecht ber.bekl.:	60,00
Dagvaarding:	7,63

116,08

+ 10 % : 11,61

Totaal :€ 127,69

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **12 oktober 2006.**

Aanwezig :

I, kamervoorzitter,

II, raadsheer,

III, raadsheer,

IV, advocaat-generaal,

V, griffier;